

Lisää uskoamme

***"Apostolit sanoivat Herralle: Lisää uskoamme."
Luukas 17:5***

Kun taas yksi vuosi lähestyy loppuaan, on sopivaa tarkastella tärkeää uskon aihetta. Sana "usko" esiintyy Raamatussa satoja kertoja. Ehkä yllättävää on, että kaikki paitsi kaksi näistä esiintymisistä ovat Uudessa testamentissa, ja kaikista Uuden testamentin esiintymisistä 216 on helluntaipäivän jälkeen. Sana esiintyy vain 29 kertaa evankeliumeissa, ja Johanneksen evankeliumissa sana "usko" ei esiinny lainkaan. On myös mielenkiintoista huomata, että lähes puolet Uuden testamentin usko-sanat esiintymisistä on kolmessa kirjassa: Roomalaiskirjeessä, Galatalaiskirjeessä ja Heprealaiskirjeessä. Jotta voimme ymmärtää tätä aihetta paremmin, voimme siis kääntyä näiden kolmen Paavalin kirjeen puoleen ensisijaisina lähteinä uskoa koskevalle tiedolle ja ymmärrykselle.

Ennen kuin siirrymme Uuteen testamenttiin, haluamme kuitenkin ensin tarkastella Vanhan testamentin kertomuksia. Vaikka uskoa ei aluksi näytä korostettavan Vanhan testamentin kirjoituksissa, kaksi mainintaa osoittavat kuitenkin,

kuinka tärkeänä Jumala piti sitä. Ensimmäinen käyttö oli Jumalan sanat Israelin kansalle, jossa hän moitti heitä heidän uskon puutteestaan. ”Minä käännyin pois heistä”, hän sanoi, ”ja katson, mikä heidän loppunsa on, sillä he ovat väärämielinen sukupolvi, lapsia, joissa ei ole uskoa.” (5. Mooseksen kirja 32:20). Toinen Vanhan testamentin viittaus uskoon on profeetta Habakukin kirjoituksissa. ”Vanhurskas elää uskostaan.” (Habakuk 2:4). Apostoli Paavali kommentoi molempia jakeita Uudessa testamentissa. Vaikka se ei ole suora viittaus 5. Mooseksen kirjan jakeeseen, Paavali sanoo, että Israel ei saavuttanut vanhurskautta, ”koska he eivät etsineet sitä uskosta”. (Roomalaiskirje 9:32). Paavali lainaa Habakukin kirjoitusta suoraan kolme kertaa kirjoituksissaan – Roomalaiskirjeen 1:17, Galatalaiskirjeen 3:11 ja Heprealaiskirjeen 10:38. Ymmärrämme siis, että vaikka suurin osa uskoa koskevista viittauksista on Uudessa testamentissa, Jumala loi perustan tälle tärkeälle aiheelle jo paljon aikaisemmin.

Avaintekijät uskon ymmärtämiseen

Tämän oppitunnin alussa haluamme luetella neljä avainasiaa, jotka koskevat uskoa. Ensinnäkin, ihmisen luomisesta lähtien usko on ollut ehdoton vaatimus kaikille, jotka haluavat olla Jumalan edessä ja periä hänen lupauksensa, olivatpa ne maallisia tai

taivaallisia (Hepr. 11:6). Toiseksi, Mooseksen laki ei korostanut uskoa, vaan tekoja – käskyjen noudattamista j -seremonioita (Ef. 2:15). Kolmanneksi, ne, jotka olivat Jumalalle mieluisia Vanhan testamentin aikoina – muinaiset vanhurskaat – olivat hänelle hyväksyttäviä, ei siksi, että he pystyivät noudattamaan lakia, vaan heidän uskonsa vuoksi (Roomalaiskirje 4:13; Heprealaiskirje 11:1,2). Neljänneksi, Jumalan kansalle, joka elää helluntain jälkeen, on olemassa erottamaton yhteys uskon ja hengen synnyttämisen välillä kristillisen vaelluksen alussa, samoin kuin Pyhän Hengen päivittäisessä toiminnassa ja uskon kehityksessä vaelluksen loppuun asti. (1. Korinttilaisille 12:7-9; Galatalaisille 3:14). Tämä viimeinen kohta auttaa meitä ymmärtämään, kuinka merkittävää muinaisten pyhien usko oli. He eivät olleet Pyhän Hengen siittämiä, mutta heillä oli suuri usko.

Vanhan testamentin muinaisten sankareiden uskon avain oli se, että se oli prosessi, kehitys, ei vain hetkellinen usko. Usko tuli heille elämäntavaksi. Se hallitsi heidän koko maailmankuvaansa ja heidän paikkansa siinä. Esimerkiksi Abraham etsi kaupunkia, jolla oli jumalallinen perusta, jonka Jumala oli rakentanut, uskoen, että Jumalalla oli suunnitelma tulevaisuudelle, joka olisi parempi järjestely hänelle ja muulle maailmalle kuin hänen

aikanaan vallinneet turmeltuneet olot.
Heprealaiskirje 11:10

Samoin nykyisille Jumalan lapsille uskon kehittyminen on prosessi. Pyhän Hengen syntyessä vaaditaan tietynlaista uskoa (), mutta se on vasta lähtökohta, vielä kehittymätön ja testaamaton. Uskon kehittyminen alkaa pyhityksessä ja hengen syntymässä, mutta se päättyy vasta kuolemassa ja hengen syntymässä. Todellinen usko ei tarkoita sitä, että sanomme olevamme ”pelastettuja” tai ”uudestisyntyneitä” ja sitten unohdamme sen ja uskomme, että se jotenkin tekee meistä kristittyjä. Päinvastoin, usko ja sen kehittyminen ja eteneminen hengen syntymän jälkeen on avain todelliseen kristillisyyteen. Kuten Paavali sanoo: ”En häpeä Kristuksen evankeliumia, sillä se on Jumalan voima pelastukseksi jokaiselle, joka uskoo. ... Siinä paljastuu Jumalan vanhurskaus uskosta uskoon, kuten on kirjoitettu: 'Vanhurskas elää uskosta'.” (Roomalaiskirje 1:16,17). Eräässä käännöksessä osa jakeesta 17 on käännetty ”vanhurskaus, joka on uskosta alusta loppuun”. Toisin sanoen, uskosta eläminen ja eteneminen ”uskosta uskoon” on jatkuva prosessi koko kristillisen elämän ajan, ei vain hetkellinen usko.

Usko on edelleen tarpeen

Voidaan kysyä: "Tarvitsemmeko yhä uskoa?" Loppujen lopuksi meillä on nyt enemmän tietoa Jumalan pelastussuunnitelmasta kuin koskaan aiemmin. Monet Raamatun profetiat ovat täyttyneet tai ovat täyttymässä. Meillä on nykyään käytettävissämme loputon määrä Raamatun apuvälineitä ja siihen liittyvää opiskelumateriaalia. Ehkä usko ei ole nykyään yhtä tärkeää kuin se oli aikoinaan. Jeesus viittasi meidän aikanamme ja esitti siihen liittyvän kysymyksen: "Kun Ihmisen Poika tulee, löydämmekö hän uskoa maan päältä?" (Luukas 18:8). Vaikka Jeesus ei vastannut tähän kysymykseen suoraan, hän vihjasi sanoillaan, että usko olisi todellakin edelleen tarpeen meidän aikanamme ja että hän ei löytäisi sitä runsaasti. Tämä tosiasia sinänsä pitäisi auttaa meitä ymmärtämään uskon suuren merkityksen meidän aikanamme, jolloin sitä on jäljellä niin vähän maan päällä. Vaikka näemme nyt selkeämmin kuin koskaan aiemmin Jumalan suuren pelastussuunnitelman, se ei millään tavoin vähennä uskon tarvetta. Itse asiassa mitä enemmän näemme ja tiedämme, sitä enemmän meidän pitäisi ymmärtää, kuinka paljon emme vielä tiedä tai ymmärrä täysin, ja siinä usko tulee kuvaan. Paavalin sanat pitäisi edelleen kaikua voimakkaasti

sisällämme: ”Me vaellamme uskossa, emme näkemisessä.” 2. Korinttilaisille 5:7

Esimerkiksi Abraham näki ja tiesi tiettyjä asioita jo omalla aikanaan. Hän tiesi, että Jumala voi tehdä ihmeitä, kuten pojan syntymän, vaikka hän ja Saaralla oli jo liian vanha ikä saada lapsia. Abraham tiesi myös, että Jumala voi herättää kuolleita, kuten hänen puuttumisensa lisäksi uhraamiseen osoittaa. (Roomalaiskirje 4:16-21; Heprealaiskirje 11:17-19). Abraham näki ja arvosti näitä asioita kirjaimellisesti silmillään. Tämän lisäksi hän näki uskon silmin tulevaisuuden, jolloin kaikki maan sukukunnat tulisivat siunatuiksi yhden siemenen kautta. (1. Mooseksen kirja 12:3; 22:18). Hän ei tiennyt, miten tai milloin se tapahtuisi, mutta uskoi, että se tulisi tapahtumaan. Me näemme nykyäänkin monia asioita, mutta emme vielä tiedä kaikkea. Näemme suurta ahdistusta ympärillämme, mutta emme vielä tiedä monia tulevien tapahtumien yksityiskohtia (Daniel 12:1). Näemme ja ymmärrämme, että Kristuksen ruumiin jäsenmäärä tällä puolella verhoa on vähenemässä, mutta emme tiedä päivää eikä hetkeä, jolloin viimeinen jäsen astuu kirkkauteen. Näemme nämä ja muut asiat osittain, mutta uskomme, että ne kaikki toteutuvat Jumalan suunnitelman mukaisesti. 1. Korinttilaisille 13:12

Voidaan sanoa, että tarvitsemme enemmän uskoa valmistautuessamme vuoteen 2026 kuin Abraham tarvitsi aikanaan, enemmän kuin varhainen kirkko tarvitsi, enemmän kuin sadonkorjuun alussa eläneet pyhät tarvitsivat ja enemmän kuin me itse tarvitsimme viime vuonna. Voimme olla varmoja siitä, että uskon kasvava mitta ja kehitys, Herran kansan olosuhteiden ja kokemusten mukaan, jotka elävät kussakin ajankohdassa, on tarpeen, jotta voimme olla täysin miellyttäviä Jumalalle.

Uskon kaksi osaa – sisältö ja todiste

Joitakin kristityn kehityksen elementtejä ei ole määritelty tarkasti Raamatussa, mutta usko on. Paavali antaa meille sen määritelmän: "Usko on toivotun todellisuutta, näkymättömien todisteita" (Hepr. 11:1). Huomaamme tässä, että usko ei ole "toivottua" eikä "näkymätöntä". Se on pikemminkin näiden asioiden "olemus" ja "todiste". Se, mitä "toivomme", on Jumalan suunnitelman täyttyminen, ei vain hänen kirkonsa, vaan myös koko maailman osalta, kun sen aika on tullut. Usko, sanoo Paavali, on sen "olemus", mitä toivomme. Sana olemus tarkoittaa tässä "perusta tai tuki". Toivomme tuki tai sisältö on Jumalan sana, Raamattu. Juuri tämä totuuden perusta antaa meille toivomme sisällön. Paavali puhuu siitä toisessa kohdassa näin: "Tämä

toivo on meille sielun ankkuri, varma ja vakaa, ja se ulottuu verhon taakse.” Heprealaiskirje 6:19

Paavalin mukaan uskon toinen puoli on ”näkemättömien asioiden todistus”. Ne asiat, joita emme näe, ovat yleensä tulevaisuudessa, olipa kyseessä sitten huomenna, ensi viikolla, ensi vuonna tai monien vuosien kuluttua. Kaikissa näissä tapauksissa emme tiedä, mitä erityisiä kokemuksia elämässämme tulee tapahtumaan. Sana todistus tarkoittaa ”todiste tai todistaminen”. Todiste tulevaisuudesta, siltä osin kuin se liittyy uskoon, näkyy Jumalan menneisyydessä tekemissä teoissa. Toisin sanoen, voimme katsoa taaksepäin omia kokemuksiamme ja ihmiskunnan kokemuksia yleensä ja nähdä, että Jumala on toiminut virheettömästi tähän hetkeen asti ja toteuttanut suunnitelmansa jokaisen pienen yksityiskohdan täydellisesti. Tässä on todiste, joka vakuuttaa meidät tulevista asioista – niistä, joita emme näe. Jumalan menneiden tekojen todisteiden tai näyttöjen ansiosta, jotka voimme nähdä, meillä on nyt usko hänen suunnitelmansa tulevaisuuteen, jota emme voi täysin nähdä.

Nämä kaksi uskon ulottuvuutta – sisältö ja todisteet – voidaan nähdä myös yhteydessä Jumalan tekoihin. Uskon sisältöä voimme kutsua ”uskoksi”, Jumalan suunnitelman totuudeksi ja sen täyttymykseksi.

(Juudaksen kirje 1:3). Uskon todiste-osaa voimme kutsua ”uskoksemme”. Se koostuu elämän kokemuksista, jotka ovat olleet, ovat nyt ja tulevat olemaan tulevaisuudessa, ja jotka ovat yhteydessä Jumalan suunnitelmiin jokaiselle lapselleen. Tämän perusteella tiedämme, että hän toteuttaa kaiken täydellisesti tulevaisuudessa, aivan kuten hän on tehnyt menneisyydessä.

Kaksi erilaista kokemusta auttaa meitä kehittämään tämän kaksijakoisen uskon rakenteen. Ensinnäkin meillä on oppimiskokemukset. Ne auttavat meitä kehittämään uskon sisältöä. Tällaisia kokemuksia voivat olla esimerkiksi henkilökohtainen opiskelu, osallistuminen erilaisiin kokouksiin ja kokoontumisiin Herran kansan kanssa, henkilökohtainen mietiskely ja rukous sekä yhteys muihin kristittyihin. Uskon todistusosaa voidaan sanoa kehittyvän soveltamiskokemusten kautta. Näitä ovat esimerkiksi kokemukset, jotka liittyvät maailmaan, työhömmе, erilaisiin koettelemuksiin ja kokeisiin, reaktioihimme näihin kokemuksiin, tapaan, jolla reagoimme maailman kokemuksiin, ja tapaan, jolla käsittelemme elämän epävarmuuksia. Oppimisen ja soveltamisen kokemusten kautta uskomme on kasvatettava, kehitettävä ja vahvistettava, kun seuraamme Jeesuksen jalanjälkiä.

Uskon vahvistaminen

Tämän oppitunnin alussa olevassa raamatuntekstissä opetuslapset pyysivät Jeesusta vahvistamaan heidän uskoaan. Jeesus ei vastannut suoraan, vaan kertoi, mitä vahvistunut usko voi saada aikaan. ”Jos teillä olisi uskoa kuin sinapinsiemen, te voisitte sanoa tälle sykomoripuulle: ’Nouse juurineen ja istuudu mereen’, ja se tottelisi teitä.” (Luukas 17:6). Samanlainen lausunto on kirjattu Matteuksen evankeliumiin: ”Jos teillä on uskoa kuin sinapinsiemen, te voitte sanoa tälle vuorelle: ’Siirry täältä tuonne’, ja se siirtyy, eikä mikään ole teille mahdotonta.” (Matteus 17:20). Molemmissa lauseissa huomaamme, että lisääntynyt usko liittyy ihmiselle mahdottomiin saavutuksiin – joita kuvaavat esimerkiksi puun tai vuoren siirtäminen pelkästään puhumalla sille. Korostaakseen näitä näennäisesti mahdottomia saavutuksia, hän vertaa tällaista uskoa sinapinsiemen, pienimpään kaikista siemenistä. (Markus 4:31). Jeesus todellakin sanoo, että jos meillä on uskoa, joka on edustettuna jopa niin pienellä asialla kuin sinapinsiemen, ihmiselle mahdottomat asiat voidaan tehdä.

Uskon vahvistaminen liittyy siis siihen, että tiedämme ja luotamme siihen, että Jumala voi tehdä asioita, jotka eivät ole ihmisen voimalla mahdollisia, olivatpa

ne sitten suoraan meihin liittyviä tai yleisesti hänen suunnitelmansa toteuttamista. Jeesus ei suostunut opetuslastensa pyyntöön, koska hän tiesi, että uskon vahvistuminen tapahtuu kokemuksen kautta ja ajan myötä, ei hänen tekemänsä ihmeen tai välittömän toiminnan avulla. Yksinkertaisesti sanottuna, uskon vahvistuminen ei tapahdu yhdessä yössä eikä tietämättään. Uskon vahvistuminen tuli opetuslapsille – ja tulee myös meille – kun opimme tuntemaan enemmän Jumalaa, hänen suunnitelmaansa, hänen totuuttaan, toivomme ”olemusta” ja kun tunnistamme ja arvostamme yhä enemmän hänen johdatustaan menneisyydessä ja nykyisyydessä, jotka ovat ”todisteita”, joita tarvitsemme kohtaamaan tulevaisuuden näkymättömät elämäkokemukset.

Pieni usko ja suuri usko

Jos usko kasvaa, se tarkoittaa, että joskus emme omaa sitä niin täysin kuin pitäisi. Tämä päti myös Herramme opetuslapsiin hänen maallisen palvelutyönsä aikana. Neljässä eri tilanteessa Jeesus sanoi heille, että he olivat ”vähäuskoisia”. (Matteus 6:26-30; 8:25,26; 14:28-32; 16:5-10). Tila ei salli näiden kirjoitusten yksityiskohtaista käsittelyä, paitsi tiivistää ongelmat, jotka estivät opetuslasten ja toisinaan myös meidän uskomme.

Edellä mainituissa kertomuksissa usko puuttui seuraavista syistä: huoli nykyisistä ja tulevista ajallisista tarpeista, mukaan lukien ne, jotka eivät ehkä edes toteudu; pelko elämän myrskyissä, jotka koettelevat Jumalan lapsia ajoittain; kyvyttömyys säilyttää luottamus ja varmuus käydessään läpi kokemuksia, jotka ovat täysin lihallisen hallinnan ulottumattomissa; ja lihallinen ajattelu, erityisesti se, että unohdetaan, kuinka Herra on ohjannut menneitä kokemuksia.

Ratkaisut näihin esimerkkeihin uskon vahvistamisen tarpeesta ovat seuraavat: korvata huoli ajallisista asioista hengellisten asioiden etsimisellä; muistaa, että Herra hallitsee elämämme myrskyjä ja tynnyyttää ne heti, kun hän näkee sen olevan parasta hengelliselle kehityksellemme; jatkuvuuden ja pysyvyyden kehittäminen kokemuksissamme, ymmärtäen, että Herra ei koskaan jätä meitä eikä hylkää meitä; ja muistelemalla todisteita, joita meillä on Jumalan täydellisestä toiminnasta kaikissa menneissä kokemuksissamme. Kaikki nämä korjaustoimenpiteet lisäävät uskoamme, aivan kuten ne tekivät Jeesuksen opetuslasten tapauksessa. Matteus 6:33; Psalmit 107:29; Heprealaiskirje 13:5; Filippiäiskirje 1:6

Raamattu sisältää monia upeita esimerkkejä uskosta. Erityisen merkittävä on Heprealaiskirjeen

11. luvussa oleva kertomus monista vanhoista uskollisista. Heillä ei ollut vain uskoa, vaan heidän uskonsa kasvoi elämän edetessä, jopa kuolemaan asti. "Nämä kaikki kuolivat uskossa, eivätkä saaneet lupauksia, mutta näkivät ne kaukaa ja olivat vakuuttuneita niistä ja ottivat ne vastaan ja tunnustivat olevansa muukalaisia ja vaeltajia maan päällä." (Heprealaiskirje 11:13). Meidänkin on kuoltava uskossa, tietäen, että vasta silloin, jos olemme uskollisia, saamme luvatus perintömme. Meikin olemme muukalaisia ja vierailijoita maan päällä, ja "meidän kansalaisuutemme on taivaassa". (Filip. 3:20). Olemme luopuneet maallisista vaatimuksista ja etuoikeuksista ja etsimme "parempaa maata ... taivaallista". Heprealaiskirje 11:16; 1. Pietarin kirje 2:11

Uuden vuoden tavoitteet

Kun vuosi 2025 päättyy ja uusi vuosi alkaa, on välttämätöntä muistaa, kuinka tärkeää on kasvattaa ja kypsyttää uskomme rakennetta. Tätä varten tehkäämme seuraavat päätöslauselmat tulevalle vuodelle:

1. Ole aktiivinen Herran, totuuden ja veljien puolesta. Työskentele ahkerasti kaikilla näillä alueilla, tietäen että aktiivinen kristillinen elämä on yksi avaimista uskon kasvattamiseen. 1. Timoteuksen kirje 6:18; Tituksen kirje 3:8

2. Keskitymme mietiskelyssämme Jumalan sanaan ja niihin moniin apuvälineisiin, jotka ovat käytettävissämme tällä hetkellä. Jumalan sanan tutkiminen voi vain vahvistaa uskomme rakennetta. Joh. 5:39; 2. Tim. 2:15

3. Älä jää kiinni tai ole huolissasi maailman lukemattomista ongelmista tai niiden ratkaisusta, jonka vain Kristuksen valtakunta voi tuoda. Jos maailman tilanne näyttää vievän meidät pois Jumalan sanasta tai Jumalan rauhasta, on ehkä aika sammuttaa televisio tai radio, päästä eroon sähköisten ja sosiaalisten medioiden jatkuvasta uutisten ja mielipiteiden tulvasta ja välttää ihmisten järjellä kirjoittamia asioita, jotka ehdottavat toimimattomia ratkaisuja. Muista, että Jumala hallitsee kaikkea, eikä meidän tarvitse huolehtia. Filippiläiskirje 4:6,7; 1. Pietarin kirje 5:7

4. Jatka tarkkailua, mutta muista, että on ero tarkkailun ja maailman tapahtumien seuraamisen ja niiden aiheuttaman ahdistuksen välillä. Vartiotornissa oleva tarkkailija ei osallistu tämän maailman taisteluihin, vaan tarkkailee, kuinka Jumalan voima käytetään hänen vihollistensa voittamiseen. Valvo, jotta näet profetioiden toteutumisen. Tämä myös vahvistaa uskoamme. 1. Korinttilaisille 16:13; 1. Pietarin kirje 4:7

5. Ole iloinen ja riemuitse. Ole positiivinen suhteessa elämääsi Herrassa, ole positiivinen suhteessa veljiisi, ole positiivinen ja vakaa totuudessa ja ole positiivinen suhteessa Jumalan suunnitelman loistavaan lopputulokseen. Katso kaikki elämän kokemukset Jumalan suuren pelastussuunnitelman näkökulmasta, ja tuloksena on vahvistunut usko. Filippiläiskirje 4:4; 1. Tessalonikalaiskirje 5:16

Uskon on ohjattava meitä viimeiseen hengenvetoon asti. Se voi olla joillekin meistä tänään, huomenna, ensi kuussa, ensi vuonna tai monien vuosien kuluttua. Riippumatta siitä, kuinka monta päivää elämästämme on jäljellä, usko on aina välttämätöntä. Kehittyneen ja vahvistuneen uskon ansiosta ei ole väliä, kuinka pitkä tai lyhyt elämämme on, eikä sillä, mitä matkan varrella tapahtuu, koska olemme hengellisesti täysin varustautuneet voittamaan. ”Tämä on voitto, joka voittaa maailman, nimittäin uskomme.” 1. Johanneksen kirje 5:4

”Älkää koskaan unohtako niitä menneitä päiviä, jolloin saitte valon ja kävitte läpi niin suuren ja tuskallisen taistelun. Se johtui osittain siitä, että kaikkien silmät olivat teissä, kun kestitte kovia sanoja ja vaikeita kokemuksia, ja osittain siitä, että liityitte niiden joukkoon, jotka kärsivät samasta. Te tunsitte myötätuntoa vankilaan joutuneita kohtaan ja olitte iloisia, kun omaisuutenne takavarikoitiin, sillä tiesitte, että teillä oli paljon vankempi ja kestävämpi aarre

taivaassa. Älkää heittäkö pois luottamustanne nyt – se tuo mukanaan rikkaan palkkion tulevassa maailmassa. Kärsivällinen kestävyys on se, mitä tarvitsette, jos haluatte saada sen, mitä Jumala on luvannut, kun olette tehneet hänen tahtonsa. Vielä vähän aikaa, ja se, joka on tulossa, tulee eikä viivy. Nyt vanhurskas elää uskosta, mutta jos joku vetäytyy, minun sieluni ei pidä hänestä. Emmehän me ole ihmisiä, jotka vetäytyvät, vaan ihmisiä, jotka säilyttävät [lisäävät] uskonsa, kunnes heidän sielunsa pelastus on täydellinen! Heprealaiskirje 10:32-39